

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. április 28.
(vasárnap)

Horváth Géza

VÁGYAKOZÁS, ÁLDOZAT, ALÁZAT

Lekció: ApCsel 8,26-40

Alapige: ApCsel 8,27-31

És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé.

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük ezt a délelőttöt neked, Urunk. Ez az új nap is kegyelmednek jele és bizonyítéka számunkra. Köszönjük, hogy a te kegyelmességed, hogy nincs végünk, mivel nem fogyatkozott el a te irgalmasságod.

Megvalljuk, hogy minden jótéteményedre méltatlanok vagyunk. Sokszor el-lankadunk, elfáradunk és megfáradunk, de kérünk itt a gyülekezet közösségében, hogy újíts meg minket, ó égi Atyánk, régi kegyelmedet áraszd ki ránk.

Köszönjük a gyülekezet közösségét, ahol megélhetjük a szentek egységét. Add, hogy egymás javára is tudjunk lenni, és egymás terhét is tudjuk hordozni. Köszönjük, hogy tőled kapjuk az új életet. Köszönjük, hogy te szentelsz meg bennünket, és tőled vehetjük feladatainkat és az ahhoz szükséges értelmet és erőt.

Bocsásd meg vétkeinket, Urunk, mulasztásainkat, amivel megbántunk téged és a másik embert. Amivel még szeretteink között is értelmetlenül élünk sokszor. Kérünk, teremts bennünk tiszta szívet és az engedelmes lelket újítsd meg bennünk.

Köszönjük, hogy ezen az istentiszteleten közöttünk lehetnek azok a konfirmáltak, akik először vesznek úrvacsorát, kérünk, tedd számunkra ezt az alkalmat örvendező hálaadássá, hogy szemük elé is állítsd szenvedésedet, vérrel koronázott szent keresztedet. Hadd jelentse számukra is, hogy teljes a váltság, tökéletes a megváltás, az üdvösség. Bűneink valóban meg vannak bocsátva, és örvendező, hálás életre hívsz bennünket.

VÁGYAKOZÁS, ÁLDOZAT, ALÁZAT

Hálát adunk ezen az istentiszteleten, hogy közöttünk lehetnek azok is, akik ötven, hatvan, hetven éve konfirmáltak, akik régen tettek hitvallást. Köszönjük, hogy a megtett útért neked adhatnak és adhatunk hálát. Szeretnék megemlékezni, hogy hordoztál bennünket sasszárnyakon, vezéreltél, bajunkban védtél és nagy irgalmadat reánk terjesztetted ki. Nem hagytad, hogy lábunk inogjon, ösvényedről letérjünk.

Kérünk, erősítsd meg újra őket fogadalmukban, odaszánásukban, hogy végig megállják a nagy tusát és célba érjenek majd, ahova mi is mindannyian vágyakozunk.

Legyen tiéd a dicséret, Urunk, és kérünk, hogy igéddel jelenj meg közöttünk, és mondd, Uram, amit személyesen nekünk akarsz mondani.

Ámen.

Igehirdetés

Megörültem, amikor a bibliaolvasó kalauzunkban azt láttam, hogy vasárnap a kijelölt ige a szerecsen komornyik története. Tudom, hogy a gyülekezet nagy részének ismerős ez a történet, és kívülről is talán el tudnák mondani már, de szemem előtt legfőképpen azok a konfirmandusok voltak, akik a múlt héten fogadalmat és hitvallást tettek, és most vesznek úrvacsorát.

Amikor az Úrtól azt kértem, hogy mégis miről lehetne szó ezen a mai délelőtti istentiszteleten, akkor ennek az igének három pontját emelte ki az Úr a számomra. Adja az Úr, hogy mindannyian találjunk benne majd lelki üzenetet.

Ez a szerecsen komornyik kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, így is mondhatnánk: gazdasági minisztere, vagy pénzügyminisztere, aki az ő egész kincstára fölé volt rendelve, egyszer csak útra kel, hogy Jeruzsálemben, a gyönyörű nagy templomban imádja Izráel Istenét.

A múlt éven szolgáltam erről az igéről, s akkor azt emeltem ki, hogy Fülöpöt elküldi Isten a samáriai ébredésből, hagyja ott a kilencvenkilencet, és menjen a pusztába az egy után, mert Istennek az ilyen egyek is nagyon kedvesek és őket is meg akarja menteni. Akkor arról szóltam, hogy Fülöp engedelmesen és hűségesen ellátja ezt a feladatot, ezt a szolgálatot. És miután beszél Jézus Krisztusról, és hitre jut a szerecsen komornyik, megkereszteli őt.

A szerecsen komornyik történetéből ennek az embernek három jellemvonását szeretném kiemelni, amely az igében van, ha egy kicsit rejtetten is, de világosan és szembetűnően élénk adja az ige, hogy milyen is volt az a komornyik, ez a főember.

A három dolog, amit kiemelek az életéből: vágyakozás: az a vágy, ami a szívében van, és ami serkenti őt arra, hogy ilyen hatalmas távolságot megtéve elinduljon Jeruzsálembé, az Izráel Istenét, az egy, igaz élő Istent imádni. A második: az áldozathozatal, tudniillik időben, pénzben, törődésben, fáradságban ilyen hatalmas utat megtenni, nem volt semmi. Mindenképpen áldozatot tudott hozni. A harmadik pedig, ami az életéből árad, az alázat, amellyel bizonyos dolgokat elfogad, kér, és ez az alázat is naggyá teszi őt, és ez a három dolog a hit útján és az új életben mindenki számára elengedhetetlen.

Ez az ember olyan volt, akire azt mondják ma: megvan mindene, mi kell még neki? Van jó beosztása, rangja, minden bizonnyal sikeres ember, befolyásos ember,

magas rangú politikus. Valószínűleg művelt, különben nem juthatott volna ilyen nagy beosztásba. Valószínűleg van mit kennie a kenyérre, mert gazdag ember is. Tehát olyan, akire azt mondják ma a világban: mit akar még?

Azt látjuk ebben az igében, hogy hiába van meg úgy mindene, mégis valami nagy hiányérzete van ennek az embernek, mert különben nem kereste volna az élő Istent, nem tett volna meg ilyen hatalmas utat és nem áldozott volna idejéből, erejéből, anyagi javaiból arra, hogy valami vagy valaki betöltse az életét.

Ez a történet arról szól nekünk, hogy ha meg is van mindenünk úgy testileg, anyagilag, és a világ szemében bírjuk is a javakat, az még nem jelenti, hogy mindenünk megvan, mert akinek nincs üdvössége, örök élete, Jézus Krisztusa, annak tulajdonképpen semmije nincs. Ennek a szerecsen komornyiknak csak olyan javai vannak, amit ő a halála után nem tud magával vinni. Nekünk pedig az az igazi érték, amit a halálunk után is magunkkal tudunk vinni.

Ez a szerecsen komornyik a halállal elveszti a rangját, beosztását. Nem lesz fontos neki a pénz sem már, a műveltség, a nagy bölcsesség, az okosság. És akinek nincs Jézus Krisztusa, az a halála pillanatában tulajdonképpen nem tud semmit magával vinni. Itt még az sem vigasztaló, hogy: semmit nem hoztunk erre a világra, semmit ki nem vihetünk. János levele szerint: akié viszont a Fiú, azé az élet. Akié Jézus Krisztus, az a legdrágábbat tudja magával vinni még a halálában és halála után is, mert a halál azt jelenti számára: el nem szakaszt tőle már sem élet, sem a halál. Ahogy Isten igéje meg Pál apostol mondja nekünk: mindenkor az Úrral leszünk. A hívő embernek ez a legnagyobb gazdagsága.

Nem tudom, hogy ez a szerecsen komornyik honnan hallott az élő Istenről. Valószínűleg a szétszórtságban élő zsidóktól, akik eljutottak oda is, megtartották a törvényüket, a vallásukat, imádták Istent és imádkoztak hozzá, és lehet, hogy ez a szerecsen komornyik onnan hallott először arról, hogy ki az élő Isten.

Mindenképpen az első, amit az életében látunk, hogy Isten munkál a szívében egy nagy vágyat. Az, hogy neki ilyen vágy támad a szívében, az csak is Istennek a munkája. A mi szívében születésünktől kezdve nem ilyen vágyak vannak. Sokszor hallottam már valakiktől: neki nincs vágya Isten felé, de van vágya bulizni, diszkóba menni. Az iszákosnak van vágya arra, hogy italt keressen, ha kell, elad a családból mindent csak azért, hogy ihasson. Aztán, akinek cigarettára kell, mindent elkövet, hol talál boltot, ahol vehet azt. Akinek meg drog kell, az utánamegy, hajtja, úzi a vágy — ahogy Füle Lajos írja egyik versében. Az embert ilyen gonosz vágyak hajtják.

Péter apostol a második levelében el is mondja, hogy vannak, akik tisztátalan vágyak után mennek, és Isten felségét megvetik. A mi irányultságunk és vágyunk abszolút nem Isten felé von bennünket. Az mindig Isten munkája, ha a szívében elindít, vagy munkál egy ilyen vágyat. Ahogy az énekünkben van: „Vágyódom az élő Isten után”. — Ezek a vágyak mindig Istentől jönnek.

Sokan elmondhatják, hogy máshol kerestük mi is egyszer a boldogságot, és más vágy töltötte be az életünket. Egyszer csak Isten Lelke elkezdte munkálni a szívében ez a vágyat.

Személyes bizonyágtételként is hadd mondjam el: hétéves voltam akkor, amikor a konyhánk ablakából nézegettem a templomtornyot, és a benne levő haran-

VÁGYAKOZÁS, ÁLDOZAT, ALÁZAT

gok, ahogy megszólaltak, bennem valami különleges érzést munkált. És tudom, hogy Istentől volt, hogy hét éves koromban a szívemben vágyat adott nekem arra, hogy elmenjek oda, hallgassam az igét. Pedig egy hétéves gyerek, főképpen vasárnap reggel nyolc órakor inkább vágyakozik aludni, pihenni, mesefilmet vagy tv-t nézni. De tudtam, hogy Isten munkálta ezt a vágyat a szívemben, mert senki más nem munkálhatta, csak Isten Lelke, mert már az övé voltam, csak nem értettem, mit jelent ez. Csak azt éreztem, hogy bennem elindul egy vonzás, amikor megszólalnak a harangok, amikor kezdődik az istentisztelet, és bennem csak az volt: ott kell lennem.

Adja az Úr, ahogy azt énekeljük is, hogy ez az egy vágyunk legyen. Az 512. dicséretünk így szól: Egy vágyat hagyj nekem, hogy értsem és kövessem szent igazságodat, szent igazságodat. — Hadd kívánjam nektek kedves konfirmált fiatalok, felnőttek, itt levő gyülekezeti tagok, vágyakozzatok mindig az Úr hajléka után, az Isten után, az ige után. Azért énekeljük: „Jézus, vigasságom, esdekelve várom áldó szavadat”, mert ebben ott van a hívő embernek a vágyakozása.

Valami olyan után vágyakozunk, ami hiány. A szervezet mindig olyan sók, ásványi anyagok után vágyakozik, olyan dolgokat kíván, ami a szervezetéből hiányzik. Mindannyiunk szervezetéből hiányzik egy olyan kincs, ami nélkül nem lehetünk boldogok, és akinek a helyét senki és semmi be nem töltheti az életünkben. Szent ez a vágyakozás. Isten szentelje meg a ti vágyaitokat, hogy vágyakozzatok Isten után, az Ő igéje után.

A másik, ami a komornyik életéből árad: az áldozat vagy áldozathozatal. Nem tudom, hogy volt ez. Egyszer csak odaállt a munkáltatója elé, és fizetés nélküli szabadságot kért, vagy fel is mondott — ezt nem tudjuk, mert ez az út az ő országából, Abesszíniából, Jeruzsálembé kb. 1500 km volt. Ezt nem repülőgéppel kellett megtennie, nem hálófülkés intercity vonaton, vagy kényelmes autópályán utazva, hanem ezt az akkori kornak a körülményei között. Ha valakinek sok lenne az út, amit meg kellene tennie az Úr hajlékáig, a vágy győzze le a szívetekben és munkálja ki az áldozathozatalt benne.

Nem tudjuk, hogy ment el, de azt tudjuk, hogy több hónapig tartó út volt oda és vissza, és mégis vállalja a fáradságot, a törődést, a lemondást. Tehetett volna ő mást is ezek alatt a hónapok alatt, de nem sajnál semmit, mert az van a szívében, amit úgy éneklünk: „Jézus mindennel felér.” Mindent megér neki, hogy megálljon a jeruzsálemi templomban és az egy igaz, élő Isten gyülekezetében imádjá az Urat.

Adja az Úr, hogy számunkra az áldozathozatal mindig jelentse azt: időmet, erőmet, javaimat odaadom az Úrnak. Semmivel sem gondolok — mondja később Pál apostol —, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem azt a szolgálatot, amelyet vettem az Úr Jézus Krisztustól. — Adja az Úr, hogy így gondolkozzatok. Igen, áldozathozatal, igen, lemondás. Higgyétek, hogy amiről lemondtok az Úrért, azt mindig sokszorosan visszakapjátok és sokszorosan megáldatik érte a ti életetek. Ne számítgassátok soha, hogy megéri-e vagy nem, hogy addig hány tételt tudnék megtanulni, milyen dolgozatra tudnék felkészülni.

Az a tapasztalatom, hogy amikor mi így számolgattunk, hogy addig mire tudnánk felkészülni, míg az Úr előtt kellett volna elcsendesedni, semmire nem tud-

tunk felkészülni. Semmivel nem tanultunk és tudtunk többet, mint amikor oda-szántuk az időnket is.

Rejtő Mária írt egy kedves éneket, a bevádolt sáfárról. Az egyik sora így hangzik: „Időd, erőd és minden javad fektesd be érte, csak nyerj lelkeket, gyümölcsöt hoz, hogy Ő megmentett.”

Az áldozathozatal azt jelenti: számot vetek mi a fontos az életemben, és mi a még fontosabb. Bizonyára fontos volt a munkája, a hivatala, de még fontosabb volt számára — és ezt tette első helyre —, hogy az élő Isten előtt álljon meg.

A harmadik, amit ebben az igében látunk, hogy ez a szerecsen komornyik hallatlanul alázatos ember volt. Honnan tudjuk? Három dologból tudjuk az igéből. Alázatoságának az első jele, hogy a jeruzsálemi templomban sem lehetett eltéríteni a szándékától. Ebbe a templomba nem mehetett be mindenki. A pogányoknak egy olyan hely volt fenntartva, amit úgy hívtak: pogányok udvara. Talán ma úgy lehetne mondani ezt: elmegy valaki a templomba, és a küszöbig jut. Képzeljük el, ha valakinek itt azt mondanánk a templomajtóban, hogy nem jöhet be. Azt hiszem hátat fordítana, és meg sem állna a Móricz Zsigmond körtérig, annyira futna. Nem tudjuk, hogy ennek az embernek szépen mondták-e, hogy ide nem jöhet be.

Ez az ember nem sértődik meg. Hallatlan alázatoságról tesz ez tanúbizonyosságot.

Azt is megemlítem: nem hasztalanul megy el azonban a templomig. Ez a történet arról szól, hogy az embernek nem a templomig kell igazán eljutnia, hanem Krisztusig. Addig meg eljut. Az embernek az igéig kell, és az ige Krisztusáig eljutnia. Nem haszontalan tehát az út. Nem felesleges a kiadás sem. Nem felesleges és hiábavaló a törődés, mert eljut Krisztusig, és mindez azért lehetséges, mert Krisztus eljutott hozzá.

Ennek a komornyiknak fontos lesz Isten ígéje. Vesz egy Ézsaiás tekercset vagy legalábbis annak egy részét, ami abban az időben nagyon drága volt, de neki ez is nagyon fontos. Fontos, hogy legyen Biblia-részlete, Isten szava, Isten ígéje az életében.

Hadd bízassalak titeket is arra: legyen nagyon fontos nektek, kedves konfirmált fiatalok Istennek az ígéje. Legyen olyan fontos számotokra Isten ígéje, mint annakidején Angliában a XVIII. században egy Mary Jones nevű kislánynak, aki egy nagyon gazdag családnál volt cseléd lány. Ez a Mary Jones mindenképpen szeretett volna egy Bibliát. Összegyűjtötte a kis fizetését és már azt gondolta, hogy olyan hatalmas összeg áll rendelkezésére, hogy ezért tud venni egy Bibliát. Bement a Lelkészi Hivatalba és mutatja a lelkésznek a zsebkendőjében a pénzét, hogy szeretne venni egy Bibliát. A lelkész látja, hogy ez a Biblia árának csak töredéke, de annyira megsajnálta, hogy adott neki egy Bibliát. Tudjuk, hogy a Biblia Társulat itt alakult meg. Ez a lelkész összehívta a barátait, és elhatározták közösen, hogy Biblia Társulatot alakítanak, hogy aki Bibliát szeretne venni, de nincs elég pénze, annak legyen saját Bibliája.

Legyen számotokra a Biblia az élet forrása. Legyen számotokra a Biblia ilyen kincs.

A komornyik felül a szekérre és elkezd olvasni a tekercset. Nem azt mondja: jaj, hányingerem lesz. Rázza a szekér a homokos utakon, a járatlan utakon, ahogy

Isten igéje mondja. És még ott is olvassa, mert annyira fontos neki, hogy nem tudja letenni. Amikor olvassa Isten igéjét, az alázatának a következő jelét látjuk: beismeri tudatlanságát.

Azt mondja: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” Hiába olvasom az igét, ha nem értem. No, de Isten azt akarja, hogy olvassam, meg azt akarja, hogy értsem. — ezért odarendeli Fülöpöt, és megmagyarázza. Micsoda alázat kell ehhez, hogy ez a szerecsen komornyik azt mondja: nem értem. Értett a közgazdasághoz, a könyveléshez, az ország gazdasági ügyeihez, de nem mondta, hogy mindenhez értek, hanem azt mondta: hacsak valaki meg nem magyarázza. — Micsoda alázat.

Figyeljétek meg, hogy az ember milyen nehezen ismeri be, hogy valamihez nem ért. Mi mindenhez szeretünk érteni. Elkezdünk okoskodni, magyarázni.

Ez a szerecsen komornyik belátja, hogy nem ért hozzá, nem tudja, miről szól. A csodálatos az: nem adja fel. Nem teszi le. Nem érti, de kéri, magyarázza meg neki.

Kedves konfirmált testvéreim, éppen ezért vagyunk együtt a gyülekezetben. Azért, hogy azt az igét, amit nem értetek, azt megmagyarázzuk. A konfirmációs órákon tanultuk, hogy a IV. parancsolatban mit kíván Isten. Amikor Heidelbergben megírták a hitvallásunkat, akkor azt mondták, hogy a IV. parancsolatban azt kívánja Isten, hogy az igehirdetés és az iskolák fennmaradjanak. Ezt sokan nem értik, hogy ez mit jelent, hogy az iskolák fennmaradjanak. Isten azt akarja, hogy az igehirdetés és a magyarázat, a tanítás fennmaradjon. A gyülekezetnek elsősorban erről kell gondoskodnia, és ez a legnagyobb, legfőbb dolog, hogy az igehirdetés, amelyben Krisztus prédikáltatik, mint megfeszített, és a róla való tanítás, a magyarázat fennmaradjon. Ne ütközz meg azon, hogy nem érted. Ne nyugodj bele abba, hogy nem érted, hanem szólj valakinek, hogy: magyarázd meg nekem.

Valakik mondják, hogy nem értik az Ószövetséget. Sokszor hallom azt a panaszt, hogy miért van itt annyi gyilkosság, annyi háború, annyi véröntés? Én ezt nem értem, és leteszem. Persze, hogy nem érted, mert nem tudod, hogy kicsoda az élő Isten. Meg kell magyarázni, hogy Isten szuverén Úr, hogy Isten örökkévaló Isten, és nincs aki felülbírálja az Ő döntését. Nincs, aki megfogja a kezét, hogy mit miért cselekszel. Nincs, aki felelősségre vonja. Ha Isten azt mondja: irtsátok ki azt a népet, akkor ki kell irtani. A legfontosabb tétel, hogy amit mond nektek, azt megtegyétek.

Igen, sok mindent nem értünk, de ne hagyj abba, ne botránkozz meg, ne tedd le, hanem kérd azt: magyarázza meg.

A harmadik, ami jellemző ennek a komornyiknak az alázatára, hogy aláveti magát ennek a tanításnak, és a tanító személyének. Olyan, mintha titeket ma megállítana egy autóstoppos. Látszik rajta, hogy nem királyi főember. Látszik a ruházatán, személyiségén. Azt mondja ez a társadalmilag nagy ember, ez a gazdaságilag szakember: magyarázd meg nekem. Micsoda különbség lehetett köztük műveltségben, iskolázottságban, okosságban, társadalmi rangban, és azt mondja: gyere, ülj ide mellém, magyarázd meg nekem. Nem számít semmi, mert érteni akarom az igét.

Ezért mondtam a beköszöntésben azt az igét nektek: „Akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak.”

Jó, hogy van magyarázat, ezért gyertek a gyülekezetbe, ezért gyertek az ifi órára, a csendeshétre, hogy felragyogjon előttek az a könyv, amely az élet könyve, amelyből Krisztus árad felénk, és amelyben Krisztust ismerhetjük meg igazán.

Befejezésül még egy gondolatot mondok el. Itt, hogy ő veszi ezt az ézsaiási tekercset, olvassa, arra gondoltam, hogy miért pont Ézsaiás-tekercset? Lehet, hogy odament az akkori iratterjesztőkhöz, mint ahogy ide is jártok az iratterjesztőkhöz egy-egy könyvért. Lehet, hogy ez a szerecsen komornyik így kért valamit, ami neki szól, ami róla szól, és nem véletlen, hogy az Ézsaiás-tekercset adják a kezébe. Miért nem? Azért, mert az Ézsaiás 56. részben olvasunk egy ígét. Itt van egy olyan gondolat (és kérlek, ne mosolyogjatok), hogy az akkori kornak a szokása szerint valószínűleg ezt az embert megfosztották a férfiasságától. A szerecsenek királyaszonyának hatalmas komornyikja, és az ilyen embert kasztrálni kellett.

Olvasom az Ézsaiásból: „Ne mondjon ilyet az az idegen, aki az Úrhoz csatlakozott: Bizonyára elkülönít engem népétől az Úr. Ne mondja a herélt sem: Én már kiszáradt fa vagyok. Mert ezt mondja az Úr: Ha a heréltek megtartják szombatjaimat, azt választják, ami nekem kedves, és ragaszkodnak szövetségemhez, akkor fenntartom nevük emlékét házamban és falaimon belül, különbül, mint a fiak és a leányok. Örök nevet adok nekik, amelyet nem lehet eltörölni. (56,3-5).

A szerecsen komornyik nem ezt olvassa, hanem az Ézsaiás 53. részt. Mert Isten ígéje azt mondja nekünk, hogy mielőtt megértenénk, hogy mit mond nekünk Isten ígéje, először meg kell érteni azt, hogy mit mond rólunk az ige, és megérteni azt, hogy ki az, aki mondja. Mert itt a szerecsen komornyik számára ez hatalmas evangélium volt.

A Törvény azt mondja: nem jöhetsz be, maradj kívül. Az evangélium megszólal az Ézsaiás 56-ban és azt mondja: az idegenek is jöhetnek, és akiknek nem lehetnek gyermekeik test szerint, adok nekik fiakban és leányokban jobb nevet, amely fennmarad örökre. Hogy marad fenn valakinek a neve örökre? Úgy, hogy beíratok az élet könyvébe. Azt mondja az Úr: annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva az Élet könyvébe.

Milyen boldogító lehetett ez a szerecsen komornyiknak majd az után, ha megérti, kicsoda Krisztus. Mert addig nincs boldogulás, nincs evangélium, nincs öröm, míg meg nem értem, kicsoda Krisztus, és mit tett értem. Utána milyen vigasztaló lehetett neki az, hogy bár a neve nem marad fenn utódokban, el fogják felejtani, és mégis Isten azt mondja: neve örökké megmarad, mert beírom az élet könyvébe. De nem ez a fontos számára, hanem az, hogy ki az, aki elvette az ő bűneit, aki meghalt érte a Golgotán, aki annyira szerette őt, hogy nem engedte, hogy ítéletre menjen, hanem átmenjen halálból az életre, sötétségből a világosságra. Ez a Krisztus ragyog fel majd neki, s majd minden bizonnal felragyog neki az, ami neki szól, ami neki bátorító, ami neki örömuzenet.

A legbátorítóbb örömuzenetet sem értem meg, ha nem értem meg, hogy ki Ő. Adja az Úr, hogy így legyen, és teljes szívvel mondjátok: hiszek. És higgyétek, hogy a Szentírásban feleletet találtok a kérdéseitekre, vágyaitokra és választ mindarra, ami titeket foglalkoztat. Isten személyesen neked üzeni: higgy, járj az én utamon, és majd érd el a boldog célt. Munkálja Ő ezt bennünk.

Válaszoljunk az ige szavára a 685,1 versével:

Tehozzád jövünk már Istenünk, ne szóljon igéd hiába!
A szívünk oly sötét, ó, segíts, élessze igéd világa.
Áldd meg, ó, Uram ez énekünk, legyen már csak tied életünk,
Ne szóljon igéd hiába! Ne szóljon igéd hiába!

Imádkozzunk!

Jó lenne, Urunk, ha mi is el tudnánk mondani, amit Pál apostol: az Istennek hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy meghaltál a tiedért a Golgotán, hogy megváltás bennünket. Köszönjük, hogy ebbe az idegenek is beletartoztak. Beletartoztak azok, akiket onnan választottál magadnak, mint ezt a szerencsen komornyikot is. Köszönjük, hogy a Golgota keresztyén lerontatott a válaszfal, ezért minden népből, nyelvből kedves előtted, aki cselekszi az igazságot, és aki állhat majd a trón előtt énekelve Mózes és a Bárány énekét.

Köszönjük, ha a mi szívünkbe is így helyeztél vágyat valamikor. Kérünk, ezt a vágyat tartsd meg, növeld bennünk, hogy egyre inkább benned találtsd a mi életünk, és egyre jobban vágyakozzunk megismerni téged és a te feltámadásodnak az erejét.

Engedd, hogy ne riadjunk vissza az áldozathozataltól. Hiszen aki magát megtagadja és követ téged, az már áldozatot hozott, mert olyan nehéz, Urunk, a mi emberi agyunkat, elménk gondolatát megtagadni, felülbírálni, bevallani és megvallani, hogy nálad nélkül semmit sem cselekedhetünk.

Könyörülj meg rajtunk, hogy igaz legyen az életünkben az az alázat, amellyel megvalljuk, hogy szükségünk van magyarázatra, de szükségünk van arra, hogy a magyarázat után örömmel továbbmenve mi magunk is magyarázókká legyünk. Köszönjük, hogy ez a te igédnek a tanítása is, hogy amiket hallunk, azokat bízunk másokra, akik majd mások tanítására is alkalmasak lesznek.

Köszönjük, hogy nem szűnt meg a magyarázata a te igédnek. Évszázadról évszázadra, nemzedékről nemzedékre gondoskodtál azokról, akik magyarázzák az Írásokat. Áldunk azért, és így köszönjük meg neked, hogy vannak teológiáink, vannak csendeseteink, olyan bibliaóráink, közösségi alkalmaink és van mindegyiknek istentiszteletünk, amelyben hallhatunk a mi Urunk, Jézus Krisztusról. Köszönjük, hogy róla szól a Szentírás. Tedd Őt nagygyá az életünkben, hogy Őt magasztaljuk és imádjuk.

Kérünk, áldd meg életünket, betegeinket, és azokat, akik szeretteiktől búcsúztak a mögöttünk levő héten. Kérünk, áldd meg azokat, akik nyomorúságban vannak, akiknek szívében még nem szent vágy van, még nem gerjedt fel ez a vágy, hogy keressék az Urat, amíg megtalálható, hívjuk segítségül, amíg közel van. Munkáld az életünkben ezt a vágyat.

Kérünk, áldd meg istentiszteletünk további részét, úrvacsorai közösségünket is, és szemünk elé állítsd szenvedésidet, vérrel koronázott szent keresztedet.

Ámen.